

Twarzą w twarz

z ANNĄ POLONY
aktorką i reżyserem

Poskromienie złoŹnicy
W. Szekspira,
w reżyserii
Anny Polony. Na
pierwszym planie:
Dorota Kolak,
Stanisław Michalski
i Jacek Mikołajczak.

Już dawno nie widzieliśmy Pani w nowej roli w teatrze. Czy zamierza Pani poświęcić się wyłącznie reżyserowaniu?

Ciągle uważam, że aktorstwo jest tym, co umiem robić najlepiej. W moim macierzystym STARYM TEATRZE gram swoje dawne role: Profesora w *Lekcji Ionesco* i Respektowej w *Fantazym Słowackiego*, ale rzeczywiście już od dłuższego czasu nie miałam premiery. No cóż, widać moja dyrekcja nie jest zainteresowana prezentowaniem możliwości zastużonych aktorek, interesuje ją raczej tworzenie teatru repertuarowego – teatru reżyserów. A wielu z nich nie lubi ze mną pracować, ponieważ podobno jestem „trudna” (wtrącam swoje trzy grosze gdzie się da). Poza tym propozycje, które ostatnio otrzymywałam, nie satysfakcjonowały mnie. Ale jeszcze czekam!

A jeśli w tym sezonie nie otrzyma Pani interesującej propozycji?

No to zmienię teatr, albo spróbuję działać jako tzw. wolny strzelec. Naturalnie to moje czekanie na nową rolę w STARYM wypełnione jest intensywną pracą. Uczę w szkole teatralnej, grywam w telewizji, ostatnio nawet w filmie (co mi się rzadko zdarza, bo nie przepadam), no i przede wszystkim reżyseruję. Już dawno, przewidując sytuację aktorskiego przestoju i wykorzystując doświadczenia zdobyte w pracy z Konradem Swinarskim, ukończyłam Wydział Reżyserii w PWST. Bardzo mi się ten mój drugi dyplom teraz przydał. Nie tylko zresztą teraz! Obliczyłam, że *Śluby panieńskie*, które realizuję w tej chwili w teatrze katowickim, są piętnastym wyreżyserowanym przeze mnie spektaklem. Tylko w ciągu ostatnich dwóch sezonów przygotowałam pięć inscenizacji w teatrach Krakowa i innych miast. Szczególnej satysfakcji dostarczyły mi spotkania i praca z kolegami w TRATRZE ŚLĄSKIM i w TEATRZE WYBRZEŻE, w którym nasze przedstawienie *Poskromienie złoŹnicy* Szekspira odniosło spory sukces.

Nie jest Pani odosobniona. Wielcy aktorzy, jak Łomnicki,

Holoubek, Zapasiewicz czy ostatnio Krystyna Janda, również zostali reżyserami. Dlaczego tak się dzieje?

Aktorstwo to kreowanie człowieka, reżyseria to kreowanie wizji świata. Tworzenie jednej postaci ludzkiej jest na pewno fascynujące, ale w pewnym momencie przestaje wystarczać. Reżyser jest kimś w rodzaju demurga czy wodza. To bardzo podniecająca sytuacja.

Stroni Pani raczej od nowinek, a młodzi widzowie ponoć nie lubią oglądać klasyki.

Być może w czasie pierwszych spotkań z teatrem młoda widownia nieufnie odnosi się do Szekspira czy Wyspiańskiego, ale jeśli jest inteligentna i wrażliwa, daje się ponieść temu, co emanuje ze sceny. A moje przedstawienia są emocjonalne, żywiołowe i pełne humoru, jako że najczęściej realizuję komedie. Uciekam od eksperymentowania, dziwactw i sztuczności. Cenię to, co wypracowały pokolenia. Umiem zresztą nawiązywać kontakt z młodzieżą, nie tylko dlatego, że uczę w szkole teatralnej. Po prostu, mimo „bagażu” lat, sama czuję się młoda.

Rozmawiała
DOROTA MIRSKA